

Ода до пісні

Роман Купчинський

Пісне! Велична, рідна Пісне!
В Тобі є все: і древня наша слава,
Володимира хист і мудрість Ярослава,
І наших прабатьків ворогування злісне.
І Богдана розвага, і Богуна відвага,
І Дорошенка ум, і хитрощі Мазепи.
І гомін гір, і блиски зір,
І шум лісів, і розговори степу.
І матерня любов, і чар палкий кохання.
За свободою жаль і мрії про свободу,
І весь наш біль, всі наші сподівання.
Ти, зеркало душі Країни та Народу!
Устами матері у пісню колискову
Вливаєш Ти любов до племені, до краю.
І донесе дитя Твою таємну мову
І донесе вражіння незатерті
Аж до самої смерті.
Хоч би забув хто мову та звичаї,
Хоч би на вік припав чужою плісню,
Хоч би вже душу й ум чужа земля забрала,
Як вчує до Тебе — журливу пісню,
Скаже: — Матуся так співала!
Ти мов лицар стоїш все на сторожі
Твоїх дітей!
Ти вибранцям під ноги стелиш рожі!
Твій звук святий!
Наказує хитких, мов заповіді Божі.
Твоїх таємних, рідних, любих чарів
Не видержать серця й запеклих яничарів...
В турецьких пивницях, у зимному Сибірі,
Потіхою була невольницьким страждущим...
Облегшувала жаль, піддержувала в вірі
І муки їх за край нащадкам Ти грядущим
Передала, щоб ті учились на примірі,
Як рідний край і як народ кохати,
Як задля них і жити й умирати.
Ти лицарям стала серце в груді

На бій кривавий.
Ти їх вела крізь смерть, пожар і труди
До лаврів слави.
Розрадою була в годинах суму,
Підоймою — в часи зневіри та розпуки,
Щоб їх самих потім закласти в думу,
А діла їхні в теорбана звуки.
Ти не дала наїздникові злому
Святих ідей.
Проповідником була народові сліпому,
Як той Мойсей.
І довела до тих часів,
Аж він прозрів на ново
І до історії віків
Своє докинув слово.
Пісне! Велична, рідна Пісне!
Розправ свої високолетні крила
В великий день!
Без тебе серце в грудях трісне.
З тобою викрешемо з серця, як з креси
Святий огонь.
І підемо, через побіду в полі,
Омиті з крові й ран, на зустріч волі.

1919.